

21 СТУДЗЕНЯ

1939 г.

№ 2 (76)

ЗА ЛЕНИНСКІЯ КАДРЫ

ОРГАН
парткома,
прафкома,
дырэкцыі
Беларускага
дзяржаўнага
універсітэта

БЫЦЬ ТАКІМІ, ЯКІМ БЫУ ВЯЛІКІ ЛЕНІН!

Геній рэвалюцыі

15 год таму назад перастала біцца агненнае сэрца Ільіча — генія працоўнага чалавецтва. У глыбокім смутку паняклі галовы працоўных мас перад прахам таго, хто ўсё сваё жыццё да апошняй хвіліны аддаў на блага народа.

У гістарычную эпоху рэвалюцыйных бур і патрасенняў, у перыяд гібелі капіталізма і ўзнікнення сацыялізма Вядзімір Ільіч выскока ўзняў усеперамагаючы сцяг Маркса—Энгельса.

Ленін разграміў здраднікаў і ўзняў на новую вышэйшую ступень вялікае марксісцкае вучэнне ў эпоху імперыялізма.

Вядзімір Ільіч Ленін арганізаваў і выхаваў партыю новага тыпу — партыю большэвікоў, пад кіраўніцтвам якой рабочы клас у саюзе з бяднейшым сялянствам знішчыў прыгнет памешчыкаў і капіталістаў.

Ільіч указаў масам шлях да новага сацыялістычнага жыцця — да сацыялізма.

Горны арал, непахісны ў барацьбе, ён смела вёў партыю, народы СССР па сталбавому шляху да сацыялізма.

Вялічны і разам з тым просты вобраз Леніна узніўся над мірам і пупыводным маяком свеціць прыгнечаным масам, кіла іх на штурм капіталізма, на барацьбу за камунізм.

Таварыш Сталін выскока ўзняў сцяг Леніна і панес яго ўперад. Ён ад імя партыі, ад ўсяго савецкага народа даў клятву выканаць заветы Леніна. І сваё слова ён стрымаў. Збыліся ленінскія мары. На адной шостай частцы зямнай сушы непрыступна высіцца цытадэль сацыялізма і ў ёй бурліць, льецца цераз край радаснае, заможнае жыццё свабоднага савецкага народа.

Да гэтага радаснага шчаслівага жыцця народы СССР прышлі ў выніку жорсткай барацьбы, якую яны вялі пад кіраўніцтвам партыі, правадыра народаў СССР таварыша Сталіна, з ворагамі ўсіх масцей і адценкаў. Жалезнай рукой дыктатуры рабочага класа былі раздаўлены і змецены з твару зямлі гразныя, традзісцка-бухарынскія палдонкі.

Сталінская Канстытуцыя запісала вялікія завабы савецкага народа, які, следуючы мудрым указанням таварыша Сталіна, ажыццяўляючы ленінскія заветы, уздвіг Вядзіміру Ільічу дастойны помнік — сацыялістычную дзяржаву.

«Сталін — это Ленин сегодня» — так выразіў Барбос пацудзі любі і адданасці к прадаўжацелю справы Леніна — таварышу Сталіну.

Таварыш Сталін абагаціў скарбніцу марксізма-ленінізма. Кожнае слова і ўказанне таварыша Сталіна прасякнута ленінскай мудрасцю і празорлівасцю. Таварыш Сталін вучыць партыю, народы СССР пільнасці і непрымірымасці да ворагаў сацыялістычнай радзімы. Ён вучыць гораха любіць свой народ, сваю радзіму — любіць так, як любіў іх Ленін. Таварыш Сталін вучыць быць чэсным і праўдзівым, вучыцца ў народа і быць неразрыўна звязаным з ім. Сталінскае ўказанне аб тым, што чалавек — самы каштоўны з усіх капіталаў, ляжыць у аснове палітыкі партыі, нашага савецкага ўрада.

Яшчэ і яшчэ мы павінны чэрпаць веды з скарбніцы большэвізма — «Кароткага курса гісторыі ВКП(б)». Яшчэ старанней мы павінны авалодаць большэвізмам — тэорыяй Маркса—Энгельса—Леніна—Сталіна, каб ва ўсім узбраенні змагацца з ворагамі, распазнаваць іх, яшчэ больш загартоўвацца для надыходзячага рашучага боя паміж мацнеючым сацыялізмам і гніючым капіталізмам.

Наш дзяржаўны карабель не баіцца бур. Над ім горда рэе чырвоны сцяг сацыялізма. Вядзе яго выпрабаваны кормчы — таварыш Сталін.

I. В. СТАЛІН

А Б Л Е Н І Н Е

3 прамовы на вачары крэмлёўскіх курсантаў 28 студзеня 1924 г.

ГОРНЫ АРОЛ

Упершыню я пазнаёміўся з Леніным у 1903 г. Праўда, гэтае знаёмства было не асабістае, а завочнае, у парадку пераліскі. Але яно пакінула ва мне незгладжальнае ўражанне, якое не пакідала мяне за ўвесь час маёй работы ў партыі. Я знаходзіўся тады ў Сібіры ў ссыльцы. Знаёмства з рэвалюцыйнай дзейнасцю Леніна з канца 90-х гадоў і асабліва пасля 1901 года, пасля выдання «Іскры», прывяло мяне да пераканання, што мы маем у асобе Леніна чалавека незвычайнага. Ён не быў тады ў маіх вачах простым кіраўніком партыі, ён быў яе фактычным творцам, бо ён адзінразумеў унутраную сутнасць і неадкладныя патрэбы нашай партыі. Калі я параўноўваў яго з асцяпатымі кіраўнікамі нашай партыі, мне ўвесь час здавалася, што саратнік Леніна — Плеханаў, Мартаў, Аксельрод і іншыя — стаяць ніжэй Леніна пэлай галавой, што Ленін у параўнанні з імі не проста адзін з кіраўнікоў, а кіраўнік вышэйшага тыпу, горны арал, які не ведае страху ў барацьбе і смела вядзе ўперад партыю па нязведаных шляхах рускага рэвалюцыйнага руху. Гэтае ўражанне так глыбока запала мне ў душу, што я адчуў неабходнасць напісаць пра яго аднаму свайму блізкаму другу, які знаходзіўся тады ў эміграцыі, патрабуючы ад яго водзвыу. Праз

ПАМ'ЯТАЙЦЕ, ЛЮБІЦЕ, ВІВУЧАЙЦЕ ІЛЬІЧА, НАШАГА НАСТАВНІКА, НАШАГА ПРАВАДЫРА.

ЗМАГАЙЦЕСЯ І ПЕРАМАГАЙЦЕ ВОРАГАУ, УНУТРАНЫХ І ЗНЕШНІХ, — ПА ІЛЬІЧУ.

БУДУЙЦЕ НОВАЕ ЖЫЦЦЕ, НОВЫ БЫТ, НОВУЮ КУЛЬТУРУ — ПА ІЛЬІЧУ.

НИКОЛІ НЕ АДМАУЛЯЙЦЕСЯ АД МАЛАГА У РАБОЦЕ. ВО З МАЛАГА БУДУЕЦА ВЯЛІКАЕ, — У ГЭТЫМ АДЗІН З ВАЖНЕЙШЫХ ЗАВЕТАУ ІЛЬІЧА.

I. СТАЛІН.

ЛЕНИНСКИЙ ПОРТРЕТ

Века уж дорисуют, видно,
надорисованный портрет.
Н. Полетеев.

Чем яростней, не уставая,
За рубежи бросаем свет,
Тем радостнее новь живая,
Тем ярче Ленина портрет.

В глазах, увидевших все дали,
В руке, протянутой вперед,
Мы видим все, о чем мечтали,
За часом час, за годом год.

Входил резец в тяжелый мрамор.
Стучали молот и кирка,
Шло время день за днем, упрямо,
За годом годы, как века!

Пунктир и линию прямую
Недаром Сталин очертил
И каждый штрих, черту живую
Нам передал и закрепил.

И всюду новь его живая,
И ей в борьбе предела нет,
И, труд его обозревая,
Мы видим Ленина портрет.

Михаил ГОЛОДНЫЙ.

было мае расчараванне, калі я ўбачыў самага звычайнага чалавека, ніжэй сярэдняга росту, які нічым, літаральна нічым не адрозніваўся ад звычайных смертных...

Прынята, што «вялікі чалавек» звычайна павінен лазіцца на сходы, з тым, каб члены схода з заміраннем сэрца чакалі яго паяўлення, прычым перад паяўленнем вялікага чалавека члены схода папярэдджаюць: «тсс... цішэй... ён ідзе». Гэтая абраднасць здавалася мне не лішняй, бо яна імпаніруе, унішае лавагу. Якім-жа было маё расчараванне, калі я даведаўся, што Ленін з'явіўся на сход раней дэлегатаў і, забіўшыся недзе ў кутку, па-прасцедку вядзе гутарку, самую звычайную гутарку з самымі звычайнымі дэлегатамі канферэнцыі. Не скрыю, што гэта здалася мне тады некаторым парушэннем некаторых неабходных правіл.

Толькі пазней, я зразумеў, што гэтая прастата і скромнасць Леніна, гэтае імкненне астацца непрыметным, або, ва ўсякім разе, не кідацца ў вочы і не падкрэсліваць сваё высокае становішча, — гэтая рыса прадстаўляе адзін з самых сільных бакоў Леніна, як новага правадыра новых мас, простых і звычайных мас найглыбейшых «гізоў» чалавецтва.

СИЛА ЛОГИКИ

Выдатны былі дзве прамовы Леніна, сказаныя на гэтай канферэнцыі: аб бягучым моманце і аб аграрным пытанні. Яны, на жаль, не захаваліся. Гэта былі натхненыя прамовы, прывёўшыя ў бурнае захваленне ўсю канферэнцыю. Незвычайная сіла пераканання, прастата і яснасць аргумента-

(Працяг на 2 стар.)

некалькі часу, будучы ўжо ў ссыльцы ў Сібіры, — гэта было ў канцы 1903 года, — я атрымаў захаваны адказ ад майго друга і простае, але глыбока змястоўнае пісьмо Леніна, якога, як аказалася, пазнаёміў мой друг з маім пісьмом. Пісьмо Леніна было параўнаўча невылікае, але яно дала смелую, бяспрашную крытыку практыкі нашай партыі і надзвычай яснае і сціслае ілажэнне ўсяго плана работы партыі на бліжэйшы перыяд. Толькі Ленін умеў пісаць пра самыя забытыя рэчы так проста і ясна, сцісла і смела — калі кожная фраза не гаворыць, а страляе. Гэтае простае і смелае пісьмо яшчэ больш умацавала мяне ў тым, што мы маем у асобе Леніна горнага арла нашай партыі. Не магу сабе дараваць, што гэтае пісьмо Леніна, як і многія іншыя пісьмы, па прывычцы старога падпольшчыка, я спаліў.

З гэтага часу пачалося маё знаёмства з Леніным.

СКРОМНАСЦЬ

Упершыню я сустрэўся з Леніным у снежні 1905 г. на канферэнцыі большэвікоў у Таммерфорсе (у Фінляндыі). Я спадзяваўся ўбачыць горнага арла нашай партыі, вялікага чалавека, вялікага не толькі палітычна, але, калі хочаце, і фізічна, бо Ленін рысваўся ў мам уяўленні ў выглядзе велікана, статнага і прадставіцельнага. Якім-жа